

Tahle písnička mi zněla v hlavě, když jsme přijeli do Třeboně a spatřili hladinu rybníka Svět. Nedaleko jeho hráze, na terase místního pivovaru, právě probíhala soutěž Houpací kůň. V letošním ročníku se utkali vítězové Folkového kvítku **First or Last**, dětská kapela, jejíž členové jsou, co se hudby týká, opravdu aktivní a vedle této formace účinkují ještě v dalších uskupeních. Následovala divoká karta poroty

X-tet

, trio

Jananas

, o kterém jsem už hodně slyšela, ale bohužel jejich vystoupení v Třeboni nestihla. Na terasu pivovaru jsme dorazili ve chvíli, kdy se připravoval

Pavel Houfek band

, pro mě do té doby neznámé uskupení. Čtveřice muzikantů hrajících hudbu na pomezí folku, latiny a jazzu mě docela zaujala a nebudu vás napínat, zaujala

Šantré na terase v Třeboni

foto: Katka Esserová ©

i porotu a Houpacího koně vyhrála. Nestačil jim ani **Jauvajs** s irskými instrumentálními melodiemi a baladickými příběhy, ani odpichové

Techtle mechtle

s frontwomenkou Terezou Staňkovou, ani

Karpatské horké

, nejuzdálenější soutěžící představující v Třeboni slovenské lidovky.

Po skončení soutěže jsme se vypravili na zámek, kde právě úvodní a poměrně krátký blok končila rocková písecká **Cohiba**. Nevím, jestli to bylo především letním počasím, které ten víkend panovalo nejen v Třeboni, ale zdálo se mi, že publikum, i když bylo poměrně početné, nebylo skoro slyšet. Říkala jsem si, že je úvodní kapela asi nezaujala, ale ani poklidnější

Šantré

či

folkrockový

Jarret

návštěvníky festivalu k výraznějšímu aplausu vyžadujícímu přídavek nedonutili. Vystoupení Šantré bylo ještě navíc obohaceno o zvuk sbíječek ozývající se z prostor zámku, které byly právě v rekonstrukci. Po Jarretu, který si svou našlápnutou muzikou s pracujícími dělníky hravě

poradil, jsme se přesunuli zpět na terasu pivovaru. Tam byl vstup zdarma, a tak zde měli účinkující šanci potěšit nejen své příznivce, ale zaujmout i další diváky z řad obyvatel města či turistů vychutnávajících si ve stínu slunečníků místní pivo. Občas se to ale nedařilo a druhá skupina návštěvníků tu první svými průpovídkami trochu rušila. Díky poměrně značnému časovému skluzu jsme po našem návratu stihli téměř domácí

Epy de Myi

, která si na pár písniček přizvala Petru Dvořákovou, violoncellistku z Bonsaje č. 3. Epy de Mye je na festivalech proslulá svým každonočním sejšnováním a i přes náročnou páteční noc na táborském Slunowratu této své pověsti v Třeboni také dostála a až do zavření terasy bylo muzikanty možné spatřit v malém hrajícím a zpívajícím hloučku nedaleko jeviště.

Ale zpátky k podvečernímu programu. Zatímco se na terase chystá ke svému vystoupení vítěz odpolední soutěže, my se opět vracíme na zámek vychutnat si alespoň část koncertu **Hradišťa nu**

Nádvoří je podstatně plnější a s přibývajícím večerem lidé ožívají. Hradišťan je tak nucen přidávat hned dvě písničky najednou a i když se zdá, že na třetí už nedojde, konferenciér nakonec publikum vyburcuje a kapelu ještě o jednu písničku poprosí. A co se mezitím děje na terase pivovaru?

Šantré

zahajuje svůj dnešní druhý koncert, tentokrát jen v tříčlenné sestavě bez perkusisty Petra Kamiše a pro změnu s přidavkem. Po jeho skončení opět míříme na zámek, kde se zatím nazvučil

Vlasta Redl

. Udivilo nás, že teprve začíná se svým hudebním blokem, když jsme byli tak dlouho pryč a o to víc nás potěšilo, že ho stihneme. Jak už ale u Vlasty Redla bývá zvykem, některé diváky svým vystoupením strhne a jiní jsou zklamaní jeho šou. Já osobně jsem tenhle večer měla náladu spíš na pohodové písničky, než tak trochu bláznivé instrumentální vyhrávky a vyprávění mezi písničkami a tak jsem se po chvíli přesunula zpátky na terasu. Tam se právě

Žofka Kabelková

společně s

Ivem Cicvárkem

loučila poslední písničkou a dvanáctihodinový maraton šel ke svému finále, které měl obstarat dnes již podruhé hrající

Jarret

. Jak nám odpoledne na zámku slíbili, měla nás čekat o něco tvrdší verze koncertu a musím říct, že opravdu čekala.

Na nádvoří pivovaru fungovala ještě třetí scéna, která do Třeboně přilákala vyznavače o něco tvrdší muziky, než je folk. Při procházení městem během dne jste na různých místech mohli narazit na recitály zejména soutěžních kapel a samozřejmě probíhala i další řada doprovodných programů od běhu Jára Cimrmana až po literárně-vizuální pořad s hudebním doprovodem. Pokud se někdy v budoucnu do Třeboně vypravíte, určitě si tam to své, stejně jako my, najdete.